

Hlahol zvonov

Časopis farnosti Šaštín-Stráže

Veľkonočná vigília

OBSAH

Otvorili sme nové dvere	2
Príhovor	3
Oslavy sviatku sv. Pavla I. pustovníka	4
Púť zaľúbených	6
Tehlička pre Korr	7
Sv. omša v tridentskom obrade	8
Večery so Sedembolestnou	10
Farský ples	11
Krížová cesta so spevokolom 7hlások	12
Krížová cesta s mladými animátormi	13
Hudba je jedna z vecí, čo tu na zemi máme...	14
Monografia o našom meste	18
Príbeh pána Júliusa Hercoga	20
Pomoc pre Šimona	23
Desiatka pre deti	24
Karneval	25
Pablofest	26
Cestopis – Svätá Zem	27
Spoločenská kronika	30

Štvrťročník 2/2018, V. ročník Vydané pre vlastnú potrebu

Farský časopis zostavili: Páter Martin Lehončák, OSPPE - správca farnosti a Mgr. Ludmila Machová. Taktiež ďakujeme za pomoc aj ostatným pátrom pavlínom z miestnej komunity, ktorí prispeli k vydaniu časopisu. Svoje rady, nápady, pripomienky i postrehy nám môžete poslať na našu mailovú adresu: hlaholzvonov@gmail.com. (Autorka všetkých neoznačených textov a foto Mgr. Ludmila Machová.) Všetky predchádzajúce čísla Hlaholu zvonov nájdete na internetovej stránke: www.bazilika.sk v oddelení farností.

Otvorili sme nové dvere

„Boh ťa dôverne pozná a miluje. Keď zatvára jedny dvere, vždy otvára iné, aj keď sa to tak sprvoti nemusí zdať. Zo všetkých síl mu skús povedať: Tvoja vôľa nech sa stane!“ - tieto slová som si nedávno prečítala v rámci denných meditácií a niekoľkokrát som sa k nim vrátila. Sú presne o tom, čo sme prežívali vo farnosti pred rokom a vôbec sme to vtedy nechápali. Dnes už viem, že sú veci, ktoré v živote ovplyvniť nedokážeme, aj keď akokoľvek veľmi chceme. Pred rokom nastal okamih, ktorý vošiel do dejín ako výmena správcu farnosti Šaštín-Stráže. Spoločne ďakujeme a chváľme Pána za „našich“ pátrov pavlínov. Máme v nich obraz opravdivých mužov hlbokej viery, pokory a poslušnosti. Každý z nich je iný, ale krásne sa dopĺňajú a pôsobia na nás svojou charizmou aj bez zbytočných slov. No ich homílie sú skutočným pohladením duše a doznievajú v nás ešte aj za múrmi kostolov. Ak sa to dá tak zjednodušene povedať: vymodlili sme si ozaj dobrých kňazov. Nech Pán Boh žehná ich duchovnú aj kňazskú službu, ktorú pre Cirkev vo farnosti Šaštín-Stráže vykonávajú!

Grafické spracovanie a tlač:

Tlačiareň LUNA, Moravský Svätý Ján
Neprešlo jazykovou úpravou.

PRIHOVÁRAME SA VÁM:

Liturgia slova týchto veľkonočných dní nám ukazuje úžasné príbehy ľudí, Pánových učeníkov, ako stretávajú Zmŕtvychvstalého. Niektorí ho vidia spoločne, iní osamote. Všetci sa však chcú s touto udalosťou podeliť so zvyškom tých, ktorí uverili a odovzdali svoj život Bohu a plneniu jeho vôle. Ozaj sa oplatí ešte raz si prečítať túto veľkú radosť, ktorá nemôže ostať ukrytá, ale potrebuje sa doslova vyrvať zo skrytosti a stať sa radostnou zvestou, rozhlásenou celému svetu zo striech.

Z týchto všetkých opisov stretnutí učeníkov so Vzkrieseným sme si mohli v posledných dňoch vypočúť tiež Lukášovo prerozprávanie spoločnej cesty Ježiša a dvoch jeho učeníkov do dedinky zvanej Emauzy. Celá stať sa končí slovami: „Aj oni porozprávali, čo sa im stalo cestou a ako ho spoznali pri lámaní chleba.“ (Lk 24, 35) Tieto slová ma zaujali v súvislosti s takou jednou obyčajnou vecou. Jedným prečítaným článkom na internete, ktorý sa snažil spochybniť pravdivosť tejto perikopy tým, že vraj ani biblický archeológovia sa nevedia zhodnúť, kde by tie Emauzy mali byť. Hovorí sa o troch rôznych osadách. O každej z nich svedčí istý počet argumentov, no zároveň sa jednoznačne nedá povedať o žiadnej, žeby to malo byť to slávne miesto, kde Pán vysvetľoval Písma a lámal chlieb. Je to vôbec možné pokladať za pravdivé udalosti, pri opise ktorých nikto nevie ukázať na kúsok zeme spojenej s tak vý-

znamnou udalosťou?

Pri čítaní tejto zaujímavej diskusie som si po chvíli uvedomil, že predsa učeníci svojim priateľom nehovorili nič o nejakej palestýnskej dedine, ale o vysvetľovaní Písem a lámaní chleba. Skutočné Emauzy darmo hľadáme na mapách Svätej zeme. Tie pravé Emauzy sú tam, kde si Kristus sadá so svojimi učeníkmi – so svojimi priateľmi – k stolu a láme chlieb. Emauzami, kde sa aj dnes sprítomňuje toto stretnutie, je každý kostol, každá kaplnka, každé miesto, kde sa slávi eucharistická hostina.

Archeologická vášeň hľadania historických Emauz išla ruka v ruku s kompletnou ľahostajnosťou k jeho dnešnej prítomnosti. Pokojne sa tak môže stať aj v mojom živote. Kristus síce s veľkou mocou vstúpil do dejín ľudstva, no celkom určite tam nechce ostať. Nechce byť iba minulosťou, na ktorú si občas zaspomínáme. Je žijúci. Žije v našom dnešku. Takto si uvedomujem, ako veľmi dôležité je odkryť nanovo svätú omšu. Nie ako nedelňú povinnosť. Nie ako nudné predstavenie. Nie ako folklór odovzdaný starými rodičmi. Ale ako veľkú udalosť. Stretnutie, ktoré mi otvára oči. Dovoľuje mi ináč vidieť seba aj celú moju existenciu. Ako skúsenosť horiaceho srdca. Ako moment povolania a poslania, ktorý ma robí schopným vykročiť na cestu. Pane, ty ktorý si prelomil okovy smrti a hriechu, prelom aj našu ľahostajnosť a daj nám milosť nanovo prežívať eucharistiu, ako predsieň Božieho kráľovstva.

Páter Ondrej Kentoš OSPPE

Oslavy sviatku sv. Pavla I. pustovníka

**„Nechajme sa pozvať do ticha,
kontemplovať prítomnosť Lásky“**

(A. Solčiansky)

Deviatnik k sv. Pavlovi I. pustovníkovi, patriarchovi pavlínskeho rádu, začal v nedeľu 7. januára 2018. Počas nasledujúcich dní sa vždy pred večernou svätou omšou spievali hymny k svätcovi Pavlovi Tébskemu pri bočnom oltári zasvätenom práve Pavlovi I. pustovníkovi. Deviatnik vyvrcholil slávnostnou sv. omšou v nedeľu 14. januára 2018 o 10.30 h., ktorej predsedal vdp. Anton Solčiansky, známy ako exorcista. Spolu s ním sv. omšu celebrovali pátri pavlíni z miestnej komunity - správca farnosti a provinciálny predstavený rehole páter Martin Lehončák OSPPE, rektor Národnej svätyne páter Ondrej Kentoš OSPPE a kaplán vo farnosti - páter Michal Nižnánsky OSPPE.

So súhlasom vdp. Solčianskeho vyberáme pre našich čitateľov nasledujúce úryvky z jeho homílie: „S radosťou dnes slávime s rodinou Rádu sv. Pavla I. pustovníka sviatok sv. Pavla I. pustovníka. Nie je to prvý raz počas tých vyše 700 rokov existencie rádu, čo bratia z tohto rádu slávia spomienku sv. Pavla I. pustovníka. Ani nie je to prvý raz, čo ju slávia tu v Šaštíne, ale je to prvý raz po ich návrate po 230 rokoch neprítomnosti.“

„Žišli sme sa v našej Národnej svätyni pripomenúť si sv. Pavla z Téb, alebo ho skôr poznáme ako sv. Pavla, prvého pustovníka, ktorý žil v rokoch 234 - 347 (113r.). Patril do bohatej rodiny a ešte mladý 16-ročný odchádza - uteká do púšte pri

vdp. Anton Solčiansky

Červenom mori, a to počas prenasledovania cisára Décia. V púšti našiel miesto, ktoré sa mu zdalo vhodné - ba priam pripravené samotným Bohom - pre jeho spôsob života. Bola to jaskyňa, v ktorej blízkosti bol prameň a palma, a tam sa natrvalo usadil. Podľa životopisu sv. Pavla, ktorý nám zanechal sv. Hieronym, raz bol sv. Anton pustovník pokúšaný, aby si myslel v pýche, že niet lepšieho a dokonalejšieho v pustovníckom živote ako on sám. Jedného dňa mal zjavenie - hlas z neba mu hovoril, že je niekto dokonalejší od neho: sv. Pavol. Anton sa teda vydal hľadať starého pustovníka.“ „Šaštínska bazilika bola, je, aj bude veľkým pozvaním zastaviť sa, vstúpiť do ticha a kontemplovať tajomstvo nášho Boha bohatého na milosrdenstvo.“

Pripomenul aj slová sv. Jána Pavla II, ktoré odznali pri jeho návšteve našej farnosti v roku 1995: „Drahí bratia a sestry, tu

v Šaštíne je Národná svätyňa Slovenska. Táto svätyňa si pamätá veľa pokolení pútnikov, ktorí sem prichádzali zo všetkých končín krajiny a uchováva spomienku na všetko, čo súvisí s ich životom: na radosť, na smútok a utrpenie, ktoré nechýbali v dejinách, ako nechýbajú v živote nijakého človeka a nijakého národa na zemi. Je dobre, keď má človek niekoho, s kým sa môže podeliť o radosť a žiaľ. Je dobre, keď máte vo vašej veľkej slovenskej rodine Matku, ktorej možno dôverovať a zveriť jej všetky bolesti a nádeje. Je prozreteľnosť, že práve toto je mariánska svätyňa národa, chrám do ktorého vstupuje celé Slovensko. Vaši predkovia tu hľadali posilu v životných ťažkostiach. Hľadali tu posilu v časoch poznačených utrpením. Ako pastier celej Cirkvi chcel by som sa dnes v Šaštíne osobitne poďakovať Sedembolestnej Panne Márii za túto premenu ľudských srdiec. A súčasne so zreteľom na nové časy a nové duchovné potreby ľudí, ktorí obývajú túto krajinu, chcem poprosiť Pannu Máriu, aby aj naďalej poskytovala materskú pomoc pri premene srdiec. Ona túži, aby ste ju prijali do svojho domu, do každého slovenského domu, do celého života vášho národa. Veď čo predstavuje táto šaštínska svätyňa, ak nie skutočnosť, že Panna Mária, Matka Slovákov, býva v tomto jedinečnom dome, v ktorom sa všetci synovia a dcéry vášho národa cítia ako v matkinom dome? Tu chce Panna Mária, Kristova Matka „byť pre vás matkou.“ Chce, aby ste boli voči nej úprimní a jednoduchí. Tu je jej prítok a vďaka tomu, že na vašej slovenskej zemi stojí dom Božej Matky, nik z vás nie je bez do-

Zo slávnostnej svätej omše

movia. Sem môže prísť každý a môže sa cítiť ako v matkinom dome.“

„Prečo tu stojí táto Bazilika? Rád sv. Pavla I. pustovníka je úzko spätý s mariánskou úctou. Od kráľovnej Hedvigy a ďalších dostali do zverenia Čenstochovú, Marianku a ďalšie centrá mariánskej úcty v strednej Európe. Príhovor Matky je základom tejto Baziliky.“

„Prosme, aby otcovia pavlíni novým spôsobom, po 285 rokoch čo sem prišli a po 230 rokoch čo sa sem vrátili, mohli plniť tú službu, pre ktorú ich Boh dal na toto miesto. Aby sa toto stalo centrom. Prečo v roku 1736 začali pavlíni stavať takú obrovskú Baziliku? V močiarioch, v malej dedine, blízko malého hradu... Lebo boli a sú, a to je typické pre pavlínsky rád, pretože boli mužmi nádeje. Oni vedeli, že raz táto Bazilika bude plná. Skúste sa pozrieť okolo seba, na ten kostol. Nie je prázdny a bude plnší.“

Pút' zaľúbených - 11. ročník

„Kto žije čisto, dokáže byť verný a tešiť sa z nového života“

V našej farnosti sa už 11 rokov v čase okolo sviatku sv. Valentína - patróna zaľúbených koná tradičná púť určená snúbencom, manželom a mladým, ktorí chcú žiť čistý vzťah. Saleziáni v spolupráci s pavlínmi a mladými dobrovoľníkmi pripravili pre 150 párov účastníkov púte od 16. do 18. februára 2018 bohatý program. Pre registrovaných účastníkov boli pripravené živé svedectvá životných skúseností, zaujímavé prednášky, práca v skupinkách s vybranými manželskými párami, hudobné koncerty, divadlo a mnohé iné. V Bazilike boli každý deň slávené sväté omše, určené aj pre verejnosť. V piatok predniesol zaujímavú homíliu páter Michal Nižnánsky - z miestnej komunity pavlínov. Sobotňajšiu homíliu prišiel predniesť zo Žiliny don Anton Červeň SDB. Počas tejto sv. omše si mladí (nezosobášení) účastníci vyjadrili predsavzatie žiť čistý vzťah a manželia si obnovili svoj manželský sľub. V nedeľu prišiel celebrowať svätú

omšu rožňavský biskup Mons. Stanislav Stolárik. V jeho homílii sme si vypočuli množstvo krásnych myšlienok, z ktorých vyberáme: „Panna Mária a svätý Jozef si vynikajúco rozumejú. Mária a Jozef mali oproti mnohým z vás jednu obrovskú výhodu - vyrástli v prostredí viery. Vyrástli na Svätom písme Starého zákona, v praktizovaní židovského náboženstva. Vyrástli v tomto prostredí, ale vy mnohí viete, že aj tu je veľký rozdiel: byť vychovaný vo viere a žiť podľa viery pred manželstvom i v manželstve je rozdiel. Koľkí z vás ste boli vychovaní vo viere, ale žiť vieru ste začali až neskôr. ...Boh ani v skúškach nebúra vzťahy, ale ich čistí a posilňuje. ...Problémy patria k životu a Boh dáva silu pre vzťah aj v takýchto životných skúškach. ...Dvaja sa stali jedným telom. Veľkou oporou navzájom. Každý zo svojej pozície: Mária ako žena, manželka

Počas sobotňajšej sv. omše po vzájomných sľuboch partnerov

a mama, Jozef ako muž, ženích a pestún. Nezamieňali to, čo im bolo dané, k čomu ich Pán povolal. Ani zo svojej pozície neutekli. ...Odvaľa je plná dôvera Bohu, v jeho prozreteľnosť, že On to má všetko pevne v rukách. ...Božia láska, ak ju človek vyhľadáva, ak sa jej otvára, ak ju prijí-

ma, lieči „malomocenstvo“ manželského života. ...Proste týchto dvoch najväčších orodovníkov, ktorým bola zverená najvzácnejšia bytosť na tejto zemi - Ježiš, aby aj vás mali vo svojej ochrane a budú vašou pomocou.“

Naša farnosť pomáha

Tehlička pre Korr

Tohtoročný 13. ročník tejto zbierky je určený na podporu misie v Korr v kraji Marsabit v Keni, kde pôsobia saleziáni od roku 1971. V regióne spravujú jednu farnosť a sedem ďalších filiállok. Počet obyvateľov vo farnosti je približne päťtisíc. Výťažok zbierky poslúži na zakúpenie generátora na distribúciu vody do ošetrovne, škôlky, saleziánskeho domu a in-

ternátu. Oprava solárnych panelov a kúpa nových zabezpečia plnú funkčnosť systému. Podporíme taktiež mládežnícke stredisko a vzdelávanie miestnych žien.

Komunitu v Korr tvoria dvaja saleziánski kňazi a tri rehoľné sestry. Jedným z dvojice saleziánov je don Stanislav Somora SDB, ktorý pôsobil 10 rokov v našej farnosti ako ekonóm saleziánskej komunity a v roku 2008 ho vystriedal don Jozef Komloš SDB.

Mladí ľudia z našej farnosti aj v tomto roku pripravili predaj palacínok po svätých omšiach v nedeľu 18. marca 2018 a výťažok z akcie venovali do tejto zbierky.

Z Národnej svätyne

V predchádzajúcom roku sme mali 11. novembra možnosť zúčastniť sa ojedinelej svätej omše slúženej v tzv. tridentskom obrade - „chrptom k ľudu“, ako to bývalo kedysi v minulosti. O vysvetlenie tejto tradície slávania sv. omši sme požiadali rektora Národnej svätyne pátra Ondreja Kentoša OSPPE:

Sv. omša v tridentskom obrade

V polovici 20. storočia bol celý svet otrasený len pred nedávnym skončenou svetovou vojnou. Celá Európa sa obnovovala, povstávala z ruín, svet sa ešte väčšmi podelil na ten západný a východný. V takejto atmosfére aj cirkev vnímal potrebu obnovy, otvorenia sa na svet a predovšetkým človeka potrebujúceho novu nádej a nové prežívanie Božej blízkosti. To všetko sa stalo podnetom pre sv. Jána XXIII. na zvolanie Druhého vatikánskeho koncilu, ktorý bol v rokoch 1962-1965. Jedným z množstva dokumentov tohto koncilu bola aj konštitúcia o liturgii Sacrosanctum concilium. Práve v duchu tohto dokumentu koncilový otcovia navrhli reformu liturgie, ktorá by sa stala bližšia novodobému človeku, viac zrozumiteľná, s väčším podielom Božieho slova. Výsledkom prác bol aj nový obrad svätej omše, ohlásený pápežom Pavlom VI. roku 1970. Reforma priniesla novinky ako slúženie svätej omše tvárou k ľudu, v národných jazykoch, nový bol

lekcionár, ktorý dal možnosť počas troch rokov počas liturgie prečítať takmer celé Sväté písmo, homílie, ktoré vysvetľujú počuté biblické čítania a mnoho ďalších. Svätá omša, ako ju poznáme dnes, teda existuje od spomínaného roku 1970. Samozrejme, Liturgia eucharistie bola súčasťou života cirkvi už po stáročia pred tým. Starší si ešte z detstva pamätajú, že svätá omša bola slúžená v latinčine, sprevádzaná nádhernými chorálmi, kňaz mal oblečený „huslíčkový“ ornát a bol otočený tvárou k bohostánku. Pamätajú si pokropenie ľudu v nedeľu, či kázne hovorené ešte pred svätou omšou z vyvýšených ambón. Práve tieto sväté omše boli výsledkom podobných, Duchom Svätým vedených, reforiem koncilu z rokov 1545-1563, ktorý zasadal v talian-

skom mestečku Trident (Trento). Keďže súčasný obrad svätej omše bol prijatý za riadny obrad (rítus) rímskej katolíckej cirkvi, ten predchádzajúci sa postupne začal nazývať „starým“, „klasickým“ alebo „tridentským“ rítom.

Rozdiely medzi „tridentskou“ a „novou“ svätou omšou nie sú iba v latinčine, či odeve kňaza. Samotná teológia „tridentskej“ liturgie poukazuje na istotu Kristovej obety, jej centrom je kríž. To práve ku krížu ako prameňu našej spásy je otočený kňaz, ktorý stojí na čele celého zhromaždenia, zbiera všetky modlitby a úmysly ľudu a sám na oltári obetuje Bohu nekrvavým spôsobom Božieho baránka. Svätá omša tridentského rítu sa skladala z omše katechumenov – tam bola modlitba pri stupňoch oltára, liturgia slova, vyznanie viery. Po tejto časti museli nepokrstení vyjsť a zvyšok spoločenstva pokračoval v slávení omše veriacich – teda kánonu, svätého prijímania a záverečných obradov.

Môže sa rodiť otázka, prečo vôbec tridentský obrad ešte existuje, ak máme ten súčasný? Pápež Benedikt XVI. vo svojom liste *Summorum Pontificum* uvádza, že tridentský obrad je vzácnym pokladom v Tradícii cirkvi a treba ho uchovať živý. Spočiatku sa na zachovanie aj toho starého obradu pozeralo skepticky, lebo sväté omše v tridentskom ríte po koncile slúžili predovšetkým skupiny, ktoré absolútne odmietali II. Vatikánsky koncil a všetky jeho rozhodnutia. Tieto skupiny sa pokúšali reformovaný obrad nazývať za heretický, novátorský a protestantský. Tieto hlasy postupne utíchali

a reformovaná liturgia nádherným spôsobom ukázala prežívanie eucharistickej obety v spoločenstve, pozdvihol sa význam Božieho slova pre život kresťana, popri kríži a obete Krista ukazuje viac jeho zmŕtvychvstanie, okrem obetovania nabáda človeka prinášať za milosti Bohu vďakyvzdávanie.

A tak dnes je už jasné, že obidva obrady svätej omše sprítomňujú nekrvavým spôsobom jedinu a tú istú Kristovu obetu na kríži. Kňaz mocou toho istého Kristovho kňazstva obetuje jediného a večného Baránka, ktorého smrť a zmŕtvychvstanie hľadá naše hriechy a otvára nám Božie kráľovstvo. Vonkajšia forma je však iná. Napriek tomu, že súčasný obrad je tým riadnym a určite má svoje čaro, je skupina veriacich, ktorí chcú aj naďalej sviatosti prijímať v tridentskom ríte.

Zo života vo farnosti

Večery so Sedembolestnou

Od februára tohto roka sme začali vždy 15. deň v mesiaci sláviť Večery so Sedembolestnou. Táto aktivita bude trvať sedem mesiacov a vyvrcholí 15. septembra na sviatok Sedembolestnej Panny Márie. Pobožnosť spočíva v spoločnom modlení Sedembolestného ruženca so siedmimi tajomstvami. Ruženec je doplnený rozjímaniami o jej siedmich bolestiach - jednotlivo, vychádzajúc pritom z diela dona Andreja Dermeka SDB. V prípade priaznivého počasia budú bývať tieto pobožnosti v areáli pred Bazilikou ako sviečkové sprievody.

Pobožnosť viedol páter Mirko

Jozef Nesnadný sprevádzal veriacich hrou na trúbke

Zo života vo farnosti

Farský ples - 7. ročník

Vďaka štedrým sponzorom bola pripravená aj bohatá tombola

Časť tímu mladých animátorov, ktorí sa snažili plniť všetky želania na počkanie ▶

Manželia Žákovci a pátri pavlíni - zľava Michal, Martin a Ondrej

Ples otvorili speváci z Chrámového zboru Sedembolestnej Panny Márie a detského spevokolu 7hlások s dirigentkou Evou Molekovou

Zo života vo farnosti

**Krížová cesta so spevokolom
7hlások 25. marec 2018**

Zo života vo farnosti

**Krížová cesta s mladými
animátormi 30. marec 2018**

Predstavujeme vám

„Hudba je jedna z vecí, čo tu na zemi máme, ktorá bude aj v nebi.“

V predchádzajúcich číslach nášho časopisu sme sa stretli opakovane s menom Petra Podolského, ktorý v našej farnosti pôsobil ako salezián koadjutor v rokoch 1991 - 1994. Spomínali ho manželia Žákovci v súvislosti so speváckymi zbormi a aj sr. Lívia Škrabáková, ktorá bola istý čas taktiež členkou jeho speváckeho zboru. **Peter Podolský** stojí za speváckym zborom Rosae Mariae (Máriine ruže), ktorý dodnes vystupuje pod vedením Marcela Žáka. Peter bol jeho zakladateľom a pre Hlahol zvonov bol ochotný porozprávať o svojom pôsobení v našej farnosti. Dnes je pravou rukou nášho don Josého a vďaka tomu ho mnohí častejšie vídame a stretávame aj u nás.

Vzťah k hudbe si mal v sebe už od detstva? Pochádzam zo speváckej rodiny - sme traja bratia a sestra. Prvú gitaru sme dostali na Vianoce od babky - za 175 korún. Z bratov som sa venoval gitare, aby nevyšla navnivoč, práve ja. Naučili ma hrať kamaráti, aj zo školy, z učňovky, zo strednej školy... Ako jediný zo súrodencov som sa naučil hrať na gitaru, a to som potom zúročil pri všetkých zborech, ktoré som mal. V zbore v Senci sme spievali všetci súrodenci a ešte aj otec.

Už keď si prišiel v roku 1991 do našej farnosti si bol hudobníkom rozhodnutým založiť u nás zbor? Keď som sem prišiel, už som predtým spieval vo viacerých zborech, dokonca som mal zbor v Bratislave na Trnávke - TRNKA. Ešte predtým, za socializmu, som mal zbor v Jacovciach. V Topoľčanoch v nemocnici som robil záhradníka a tajne sme sa po práci stretávali.

Do Šaštína sme prišli viacerí saleziáni na záverečnú formáciu pred večnými sľub-

mi. Všetkých dali na rôzne pôsobiská a ja som zostal tu v Šaštíne, čomu som bol aj rád - mohli sme pokračovať v zbore Rosae Mariae. Názov nám vnukol don Andrej Paulíny.

Zo súrodencov si teda hudobníkom len ty sám? Brat František mal v minulom roku 30. výročie zboru Radosť v Senci. On je hudobný analfabet - nepozná noty, ale viedol zbor, v čase najväčšej slávy to bolo 130 detí. Na toto výročie odovzdal zbor svojej dcéry Márii, ale bude jej aj naďalej pomáhať. Brat zvládal zbor vďaka tomu, že má hudobný sluch a dobré organizačné schopnosti.

A saleziánom si zo súrodencov len ty sám? Saleziánmi dnes voláme aj saleziánskych spolupracovníkov. Brat František, otec aj švagríné sú saleziánski spolupracovníci, takže je nás viac.

Aké boli začiatky zboru Rosae Mariae? Predo mnou tu bol pán Ptáček a pod jeho vedením už vtedy občas hrávali. Keď som prišiel, videli, že hrám na gitaru, postupne sa to začalo formovať, rozbie-

hať... Ja som vyberal repertoár a snažil som sa vychádzať vždy z možností, ktoré sme mali. Zo začiatku to boli dvojhlasy, neskôr už aj troj- a štvorhlasné piesne.

Spievali ste len na svätých omšiach?

Spievali sme na mládežníckych sv. omšiach, na púťach, na záhoráckom festivale, chodili sme spievať aj po okolí, chodievali sme do domova dôchodcov, hrávali sme na plesoch...

Ktoré mená spevákov a hudobníkov ti z tých rokov najviac utkveli v pamäti?

Veľká vďaka patrí Radke Stanickej - Kuklovej - ona hrávala na klávesoch a bola veľkou oporou v zbore. Ďalej to bol jej brat Zdeno Kukla, ktorý bol na festivaloch vždy so svojou elektrickou gitarou a čiernym sakom hviezdou. Pomáhal

nám dosť Dušan Bajtoš z Popradu, ktorý robí mom. v televízii v Prahe. Pomáhal nám s aranžmánmi skladieb pri nahrávaní. Nahrali sme spolu tri kazety - Rosae Mariae, Vstal z mŕtvych a Zachráňme svet. Na klávesoch hrávala aj Martinka Vajdová, na klarinete Marcel Žák... Ťažko sa mi povedia mená spevákov, nerád by som na niekoho zabudol.

Ako sa v tých postkomunistických rokoch spolupracovalo s kňazmi? Každý zbor má svoj štýl, svoje zameranie, svoj repertoár a nie vždy ulahodí všetkým kňazom. Veľmi nás podporoval don Paulíny. Vďaka Bohu sme napredovali a snažili sme sa spoločne o to, aby to v Bazilike žilo aj spevom. Spievali sme aj na fatimských sobotách - s otcom

Na svadbe Andrei a Jara Žákových (23. máj 1993), zľava: Radka Stanická, Peter Podolský, Andrea Barkócziová, Lívia Černochová, Renáta Drvárová, Zuzana Bednáriková, Katarína Pobjecká, Lenka Vachová, Marta Šebestová, Lenka Černochová, Ludmila Menšíková a vzadu stojaci mládenci zľava: vychovávateľ z internátu GJB, Jozef Fríbort, Erik Sabay, Oto Zimka

biskupom Dominikom Tóthom. Striedali sme sa s organom, s pánom Lackom Chudým.

S akými pocitmi sa do našej farnosti vraciaš? Vraciam sa sem vždy veľmi rád. Je to kus života a roboty, ktorú sme za tie 4 roky urobili - aj na povzbudenie veriacich, aj celkovo pre farnosť. Aj napriek tomu, že saleziáni už farnosť aj Baziliku odovzdali pavlínom, ja tu mám kus srdca a vždy sem rád prídem. Či už ako pútnik, ako veriaci človek, alebo si prídem zaspievať so zborom.

Aký je to pocit, že zbor Rosae Mariae žije ďalej aj po tvojom odchode? Veľmi pozorne a rád som si v Hlahole prečítal rozhovor s Marcelom Žákom a veľmi pri ňom pookrialo moje srdiečko. Aj keď

Marcel spomína, že Rosae Mariae už má svoj vrchol za sebou a ide ďalej len zotrvačnosťou, som rád, že založili 7hlások, že išli mnohí starší do zboru dospelých, ktorý vedie Evička Moleková. Tí speváci, ktorí mali záujem spievať, pokračujú v týchto zboroch ďalej. Teším sa, že hudba tu stále žije a povzbudzuje aj dvíha duše k Bohu. Hudba je jedna z vecí, čo tu na zemi máme, ktorá bude aj v nebi.

Ako pokračovala tvoja cesta po odchode zo Šaštína? Gitara a hudobné skúsenosti išli vždy so mnou. Pre zbor a hudbu musí byť zapálený človek. Takých ako som ja potrebovali na SOU sv. Jozefa Robotníka do Žiliny, kde som bol 7 rokov. Staral som sa o hospodárstvo, nákupy, bol som tam na internáte - mali sme tam chlap-

Vianočné vystúpenie v miestnom Zariadení pre seniorov, zľava: Peter Podolský, Lívia Škrabáková, Ivana Bulková, Renáta Drvárová, Iveta Weisssová, Marcel Žák, Petra Danielová, Lenka Vachová, Kamil Vajda, Martina Vajdová, Tomáš Bajtoš, Andrea Barkóczyová, Alexandra Pribilová

Počas Púte mamičiek 2017 v Bazilike

cov aj z iných škôl - z františkánskeho gymnázia, z konzervatória, aj z iných učňoviek. Pridali sa k nám aj dievčatá z farnosti a spolu sme vytvorili zbor Prameň. Potom zvážili predstavení, že ma potrebujú do Bardejova. Bol som tam 11 rokov. Na saleziánskom gymnáziu v Bardejove som mal tiež zbor Prameň. S dospelými som mal druhý, 4hlasný zbor Cantus Cordis. Boli sme šesťnásti. Po 11 rokoch potrebovali mladšieho človeka do nášho seniorátu v Hodoch, kde sú starší spolubratia, aby sa tu staral o chod domu. Som tu 5. rok. Mám tu spevácky zbor Cantate Deo - Spievajme Bohu. Sú tam speváci rôzneho veku - od 20 do 82 rokov. Spievame tiež po okolí. Sme jediný zbor v Galantskom dekanáte, ale zasa máme veľa možností na spievanie.

Ako ide spolunažívanie s naším don Josém? Don Josého som dovtedy, kým neprišiel k nám do Hodov, osobne nepoznal. Keď som bol v Šaštíne, on bol vtedy na Miletičovej v Bratislave. V Hodoch som ho dostal do opatery. Mnohí Šaštíňania vedeli, že don José ide do Hodov k niekomu, kto už v Šaštíne bol. Staráme sa oňho dvaja. Ja mu zabezpečujem nákupy, odvozy, rôzne vybavovania, návštevy. Spolubrat - kňaz Jožko Motýľ, ktorý býva v izbe na chodbe priamo oproti nemu, ho má na starosti po zdravotnej stránke. Myslím, že don José si zvykol, je spokojný, má návštevy zo Šaštína i z Bratislavy.

Peťovi ďakujeme nielen za tento rozhovor, ale aj za to, čo tu počas rokov svojho pôsobenia urobil. Pomáhal v našej farnosti rozbehnúť zborový spev, ktorý vydržal až dodnes. Každý na neho rád spomína a vždy sa tu s ním všetci radi zvitáme. Tento rozhovor nech je zároveň naším poďakovaním a darčekom k jeho okrúhlemu životnému jubileu, ktoré vo februári oslávil. Do ďalších rokov mu vyprosujeme ešte veľa elánu ako hudobníkov i do práce v komunite!

Za všetkých spevákov zo zboru malá ale srdečná gratulácia: Peter, pri príležitosti Tvojich okrúhlych narodenín Ti v mene speváckeho zboru Rosae Mariae želáme veľa Božieho požehnania, pevné zdravie, radosť v srdci, úsmev na tvári a veľa síl do Tvojich speváckych aktivít!

Monografia o našom meste

Čriečky z dejín mesta Šaštín-Stráže

Priaznivci histórie Šaštína-Stráží sa konečne dočkali historicky prvej publikácie o tomto meste. Nie sú to len jeho rodáci a obyvatelia, ale aj mnoho historikov z blízkeho či vzdialeného okolia, ktorých naše mesto svojou bohatou históriou očarilo a zaujalo. Nedočkavo sa tešili na okamih, keď si zoberú do rúk prvú rozsiahlu monografiu a vrátia sa v spomienkach do minulosti. Kniha s názvom *Čriečky dejín z mesta Šaštín-Stráže* vyšla koncom roka 2017, jej uvedenie do života sa uskutočnilo 23. januára 2018 v klube Miestnej jednoty dôchodcov. Autorom knihy je PhDr. Peter Brezina, historik z Mokrého Hája, ktorý sa venuje dejinám a písaniu monografií v širokom okolí. Dejinám Šaštína-Stráží sa začal venovať od r. 1983. Knihe napomohli aj mnohí ďalší: p. Elena Ovečková, p. Helena Poncová, p. Alžbeta Melišová, p. Jozef Stupavský (vydania knihy sa nedožil) filokartisti Ing. Jaromír Stacho, MUDr. Marián Nečas, p. Pavol Jozefák, riaditeľka Záhorského osvetového strediska RNDr. Ľubica Krištofová a mnohí ďalší. Väčšina z nich sa stala aj uvádzacími rodičmi knihy.

Historik PhDr. Peter Brezina publikáciu predstavil prítomným formou prednášky spojenej s premietaním pohľadníc, fotografií a dokumentov. Z jeho výkladu vyberáme:

„Podnázov knihy Pohľadnice, fotografie a dokumenty známe i neznáme prezrádza, čo je nosnou niťou rozvíjania jednotlivých tém. Kniha na 274 stranách formátu A4

Autor knihy s p. Alžbetou Melišovou

prináša 1500 fotodokumentov, z toho takmer 600 fotografií (väčšina z nich je publikovaná po prvý raz) do r. 1945, vyše 400 pohľadníc (tento počet nie je zrejme konečný) a takmer 500 fotografií z doby po r. 1945 až do súčasnosti. Pri niektorých témach sa nebolo možné vyhnúť vekove mladším fotografiám. Pohľadnice i fotografie sú zaradené do tematických dejinných celkov v mestskej časti Šaštín a Stráže. Veľa starých fotografií odpočíva ešte v rodinných archívoch a možno sa ich majitelia budú touto knihou inšpirovať a poskytnú ich pre zverejnenie, čím ich zachránia od straty v prepadisku času. Poslaním knihy je prezentovať verejnosti v prvom rade zabudnuté čaro pohľadníc obidvoch mestských častí Šaštína – Stráží, ich prostredníctvom pripomenúť

a priblížiť niektoré vybrané témy z dejín mesta a pripomenúť ľudí, ktorí ich smerovanie ovplyvnili. Dejiny mesta sú bohaté a kniha prispela k vyplneniu jej niektorých zabudnutých alebo bielych stránok. Register v závere knihy uľahčuje hľadanie tém.

Počas tvorby tejto knihy som vedel o prebiehajúcej príprave monografie Šaštína - Stráží a nepovažoval za potrebné vytvárať duplicitnú monografiu s rozsiahlym textom, najmä keď vedenie mesta neprejavilo o túto publikáciu záujem. Z tohto dôvodu, ale aj z finančného hľadiska som niektoré kapitoly skrátil a vypustil.

Súbežne s pohľadnicami sa podarilo sústrediť množstvo starých fotografií a máp. Výpovedná historická hodnota spomenutých zberateľských predmetov je hodnoverná. Dokresľujú archívne dokumenty a pripomínajú neraz už zabudnuté reálie z minulosti. Vývin mesta do dnešnej podoby bol dlhodobý s mno-

hými dramatickými udalosťami. Boli to predovšetkým významné šľachtické rody, ktoré s mnohými miestnymi osobnosťami v jednote s prácou generácií obyvateľov formovali tvár Šaštína - Stráží. V tvári mesta sa zrkadlí kontinuita úsilia minulých generácií a tej súčasnej. Kniha chce vzdať úctu všetkým nositeľom úsilia a obetí mesta obkoleseného zeleňou lesov a lúk a modrastou farbou vodných tokov a jazier. Veď sláva a vzhľad mesta bez úsilia i obetí jednotlivcov nie je možná. Práca pre svoje mesto vždy bola, je a aj zostane úctyhodná. Kniha určite poteší rodákov obidvoch mestských častí, aj prisťahovaných obyvateľov a stane sa inšpiráciou pre účasť na zveľaďovaní a pri úsilí o rozvíjanie trvalo udržateľných podmienok pre spokojný život v tomto tyrkysovo - akvamarínovom krištáľovom meste Záhoria.“

Spomínanú publikáciu je možné ešte zakúpiť u pani Eleny Ovečkovej v Strážach.

Uvedenie knihy do života niektorými spoluautormi

Z histórie našej farnosti

Príbeh pána Júliusa Hercoga chcem priniesť ako ďalšie svedectvo z čias krutého komunistického režimu. V našom časopise sme už zopár takýchto životných príbehov ľudí z našej farnosti priniesli, ale každý z nich je osobitý. Aj tento je určite zaujímavý a mal by poslúžiť ako varovanie pre ďalšie generácie. Aby už nikdy nič podobné nedopustili.

Július Hercog (9.1.1917 - 16.12.1981)

Július Hercog sa narodil ako ôsme z deviatich detí v obyčajnej chudobnej rodine, akých bola v tej dobe väčšina. V Šaštíne sa u pekárskeho majstra vyučil jeho remeslu, čo dokazuje aj dodnes zachovaný tovarišský i výučný list, vystavený v bývalej predajni pri pekárni. Keď na tieto učňovské roky spomínal, pripomínal, že to nebolo len o pečení chleba. Musel pani majstrovej aj plienky pre deti opráť, aj dreva narúbať, odniešť chlieb v krošni na chrbte do susednej obce Smolinské a pod. Po vyučení pracoval najprv ako pekár v prenajatej pekárni v Strážach, ktorá však už dnes nestojí. Neskôr si splnil svoj sen. K domčeku, ktorý si kúpil, si pristavil do dvora vlastnú novú pekáreň a do ulice miestnosť na skladovanie chleba a pečiva.

V roku 1943 sa oženil s Emíliou, rod. Fialovou (30.8.1919. – 18.4.1996), ktorá mu v začiatkoch v pekárni veľmi pomáhala. Často spomínali aj na to, ako si vyrábali na stavbu vlastné kvádre zo škváry. Postupne prišli do rodiny deti: Eleonóra (1945), Ján (1947, mal detskú obrnu, bol imobilný a zomrel ako 5-ročný v roku 1952), Jozef (1950), Jana (1955) a najmladší Milan (1958, ktorý mal od narodenia ochrnuté svalstvo a zomrel ako 11-ročný v roku 1969).

Roky komunizmu

Keď sa po druhej svetovej vojne dostali k moci komunisti a prišlo k znárodňovaniu majetkov, zobrali rodine ich obživu – rodinnú pekáreň, na ktorú mal pán Hercog požičané peniaze. Keď mu prišli oznámiť, že musí pekáreň opustiť, miestny komunista mieril naňho zbraňou. Dlhy, ktoré mal neznárodnili, tie musel splácať z peňazí, ktoré si zarobil ako zamestnanec pekárne. Nakolko ho chceli vystahovať aj z vlastného domu, písal list prezidentovi. Keď sa pýtal kam má ísť bývať, povedali mu, že na ulicu pod stromy. Dom mu nakoniec nechali a mohol byť vo vlastnej pekárni dokonca zamestnaný(!). Ako zamestnanec sa niekedy musel pozeráť na nekvalitnú

prácu niektorých zamestnancov. Keď ich kritizoval, tak sa naňho sťažovali, a z toho dôvodu za ním často chodili do pekárne príslušníci kriminálky. V pekárni visel nad dverami krížik, ktorý rozkázal miestny komunista okamžite zvesiť. Ale zamestnanci povedali, že oni si ho tam zase povesia. Keď bolo treba vybrať niekoho z podniku na prácu do baní, vybrali práve neho, a tak sa stal proti svojej vôli na určitý čas baníkom v Ostrave (v rokoch 1963-4). Po návrate z baní pracoval v pekárni v Strážach i v Šaštíne až do odchodu do dôchodku. Za jeho prácu sa mu dostalo uznania až v Prahe, kde bol pán Hercog u ministra ocenený ako jeden z najlepších pekárov západoslovenského kraja. To bolo preňho veľkým prekvapením. A to hlavne preto, že keď bol ešte zamestnancom pekárne, prišli poňho policajti a zatvorili ho v Senici do

väzenia. O dva dni ho previezli do väzenia v Bratislave. Aby ho mohli odsúdiť, potrebovali mať svedkov, že obvinil komunistov z krádeže. Nakoľko sa nenašiel nikto, kto by išiel proti nemu svedčiť, tak ho prepustili. Keď prišiel domov, veľmi plakal. Mal šedivé vlasy a sťažoval sa, ako ho veľmi bili obuškami ako nejakého gangstra, aby sa priznal k vykonštruovaným tvrdeniam. Po prepustení musel podpísať prehlásenie, že s ním dobre zaobchádzali a nikto ho nebil. Bolo to v roku 1975. Odvtedy to s ním išlo dole vodou. Psychicky takúto krivdu nevedel zniesť. Ako dôchodca si ešte pár rokov privyrábala na štátnych majetkoch ako pomocník pri murároch. Raz ráno ho našla jeho manželka mŕtveho. Ako 64-ročný sa rozhodol pre dobrovoľný odchod z tohto sveta (16. 12. 1981).

Pekáreň v Strážach ku koncu roku 1983

Prví zamestnanci pred pekárňou: zľava: pani Alenka Zachová - neter, Otília Veselá - príbuzná, manželka Emília, Mária Hercogová - švagriná, mama p. Alenky, Karola Hercogová - otcova sestra, pani Kubalová (bývali za benzínkou) - príbuzná, Július Hercog

Počas stavebných prác s najstaršou dcérou v náručí

zatvorili s tým, že sa nesmie s ničím hýbať. V dome bývala po smrti pána Hercoga ešte 15 rokov jeho manželka.

Pán Hercog bol ešte ako majiteľ pekárne členom hasičského zboru a zapájal sa do rôznych aktivít, ktoré hasiči organizovali. Každoročne to boli maškarné plesy. Vtedy sa v pekárni chystali do bufetu obložené chlebíčky, piekli sa torty, zákusky a slané praclíky. Veľmi pekne vedel torty zdobiť zubár pán Rudolf Selecký. Na dvore sa v dvoch kotloch varila držková polievka. Pán Hercog mal radosť, keď mohol urobiť niečo pre ľudí a tešil sa, keď videl, že sa všetci dobre bavia. Bol kamarátskej povahy.

Deti pekáraň oživil

Aká bola cesta detí k remeslu ich otca, spomína najstaršia dcéra Eleonóra: „Po

revolúcii v roku 1991 som ukončila po 27 rokoch pracovný pomer ekonómky na Štátnom majetku v Šaštíne a rozhodla som sa oživiť vrátenú pekáraň po otcovi. Za pomoci brata, sestry, zaťa a rôznych iných majstrov sme dali pekáraň do poriadku. Otvorili sme ju presne 9. januára 1992 v deň otcových nedežítých 75. narodenín. To bol náš záväzok. Jej názov bol *Pekáraň U Hercogov* z úcty k nášmu otcovi. Keby sa bol otec tohto dožil, bol by to pre neho najkrajší dar k narodeninám, aký kedy dostal. Musela som si zobrať úver, aby som mohla nakúpiť nové stroje a začali sme piecť so štyrmi zamestnancami. O pár mesiacov sa pridala ku mne aj mladšia sestra Jana. Brat Jozef, ktorý pracoval v Nafté Gbely, prišiel vždy po práci porobiť ťažšie práce – upratať ťažký tovar a nanosiť suroviny na každodennú výrobu pekárenských výrobkov. Postupne sme prijali ďalších zamestnancov a rozšírili sme výrobu. S výrobkami sme zásobovali aj okolité obce. Náš chlebič sme dávali zdarma pre deti do Materskej školy v Strážach. Táto spolupráca trvala 15 rokov. Po dva roky sme prispeli aj do Sociálneho zariadenia v Rohove k vianočným sviatkom. Celý kolektív pekárne veľmi potešilo, keď nám pri príležitosti 10. výročia založenia firmy prišiel poďakovať pán primátor Hladký, že robíme dobré meno nášmu mestu. Po 21 rokoch sme pekáraň zatvorili. Naposledy sa pieklo 15. decembra 2012 a na druhý deň 16. decembra, v deň výročia úmrtia nášho otca, bola pekáraň zatvorená.“

Naša farnosť pomáha

Pomoc pre Šimona

V našej farnosti máme deti, ktorým nebolo do vienka vložené všetko, čo by sme si pre ne, pri príchode na svet, priali. Pre takéto zdravotne znevýhodnené deti je tu Špeciálna základná škola, v ktorej sa kvalifikovaní pedagógovia takýmto deťom venujú. Často ich môžeme stretnúť na prechádzkach mestom a možno sú nám už i niektoré tváričky známe. Je medzi nimi i 10-ročný chlapec Šimon Hvorecký z neďalekej obce Kúty. Od narodenia má ťažké zdravotné postihnutie a už tretí školský rok navštevuje spomínanú špeciálnu základnú školu v našom meste. Okrem špeciálnopedagogickej starostlivosti, ktorej sa mu v tejto škole dostáva, potrebuje, vzhľadom k svojmu zdravotnému postihnutiu, aj odborné a špeciálne liečebné pobyty. Sú však finančne náročné a práve za účelom pomoci pre Šimonovu rodinu sa uskutoční, v spolupráci viacerých subjektov, charitatívne podujatie s názvom: *Zabav sa, zašportuj, doplň energiu a tým podpor Šimonka!* V obci Kúty sa v sobotu 9. júna 2018 uskutoční celodenné podujatie, ktorého výťažok bude slúžiť na pokrytie nákladov na individuálny liečebný pobyt v neurorehabilitačnom centre ADELI MEDICAL CENTER v Piešťanoch. Šimon už niekoľkokrát tento druh terapie absolvoval, ale vzhľadom k jeho zdravotnému stavu je potrebné ho pravidelne opakovať

a ďalej rozvíjať už dosiahnuté schopnosti a zručnosti.

Ak vám nie je osud Šimonka ľahostajný, prídte aj vy podporiť túto charitatívnu aktivitu svojou účasťou. Čaká na vás bohatý program: mnohé športové aktivity pre deti i dospelých, futbalový turnaj, ukážky práce hasičov a kynológov, vystúpenie členov Aikido klubu, mnohé hudobné i tanečné vystúpenia, tvorivé dielničky, ale taktiež bohaté občerstvenie, v ktorom nebude chýbať ani guláš od poľovníkov. Program je naozaj bohatý a v prípade priaznivého počasia bude určite pekným zážitkom pre všetkých zúčastnených. Aktivity budú prebiehať v areáli základnej školy a na futbalovom štadióne v obci Kúty.

Šimon Hvorecký (archív ŠZŠ Šaštín-Stráže)

Desiatka pre deti

(bez obmedzenia veku)

V minulom čísle sme deti asi niektorými otázkami zaskočili, lebo sme dlhšie čakali na všetky správne odpovede. Nakoniec ich priniesli dvaja chlapci: Richard Kečkéš a Patrik Sofka. Odmenu dostanú aj dievčatá: sestry Klárka a Agátka Žákové, sestry Miška, Jasmínka a Viki Slovákové a sestry Barnadettka a Margarétka Vajčiové. Cenu útechy získal aj Pavol Petrič. Špeciálnu cenu za bonusovú otázku (správna odpoveď: pátra Marka) dostane Kristínka Gašparíková. (Správne odpovede z predchádzajúceho čísla 1/2018: 1 - B, 2- D, 3 - B, 4 - C, 5 - B, 6 - D, 7 - C, 8- C, 9 - A, 10 - D, 11 - A.)

1. Koľko evanjelií obsahuje Nový zákon?

- A) 2
- B) 3
- C) 4
- D) 5

2. Čo zoslal Boh na Egypt, keď faraón nechcel prepustiť Izraelitov zo zajatia?

- A) zemetrasenie
- B) sedem neúrodných rokov
- C) potopu
- D) desať rán

3. Pred bránami ktorého mesta prežil Pavol svoje obrátenie?

- A) Damask
- B) Jeruzalem
- C) Rím
- D) Arimatea

4. Ako inak sa nazýva Desatoro Božích prikázaní?

- A) Pentateuch
- B) Vulgáta

- C) Dekalóg
- D) Synoda

5. Kto bol známy svojou silou, ktorej tajomstvo spočívalo v dlhých vlasoch?

- A) Simeon
- B) Samuel
- C) Samson
- D) Šimon

6. Ktoré zviera prehltlo proroka Jonáša?

- A) slon
- B) hroch
- C) ryba
- D) lev

7. Kto alebo čo je Nahum?

- A) mesto
- B) rieka
- C) vrch
- D) prorok

8. Ako sa označujú prvé tri evanjeliá (podľa Matúša, Marka a Lukáša)?

- A) hypotetické
- B) synoptické
- C) chronologické
- D) cynické

9. Z ktorého mesta pochádzali apoštoli Peter a Ondrej?

- A) z Kafarnauma
- B) z Jeruzalema
- C) z Betsaidy
- D) z Nazareta

10. Ako sa volá najstarší muž Biblie?

- A) Matuzalem
- B) Abrahám
- C) Gilgameš
- D) Ján Krstiteľ

Na vaše odpovede je opäť pripravená krabíčka u pána kostolníka Sofku do konca mája 2018. Veľa šťastia praje redakčná rada!

Rezervované pre deti

Karneval

V čase fašiangových radovánok si všetci priaznivci zábavy vo veselých rozprávkových maskách vychutnali atmosféru piateho farského karnevalu. Mladí animátori pod odborným dohľadom pátrov pavlínov pripravili program plný zábavy, hier, súťaží, tancov a smiechu. Nedeľné popoludnie sa zmenilo na veľkú rozprávku pre deti i dospelých. Spoločenská sála bola síce plná, ale miesto práve pre vás, by sa ešte našlo 😊 Tak o rok prídte medzi nás!

Rezervované pre deti

Pablofest

Animátori z našej farnosti spoločne s pátrami pavlínmi pripravili zábavné popoludnie pri príležitosti osláv sviatku patróna rehole pavlínov - sv. Pavla I. pustovníka. Program začal 14. januára 2018 v nedeľu popoludní v Bazilike krátkym divadelným predstavením o tom, že sv. don Bosco aj sv. Pavol pustovník môžu priviesť hľadajúcich mladých ľudí k Pánovi Ježišovi. V hlavných úlohách sa predstavili animátori a páter Michal. Potom sa vyše 40 prítomných detí rozdelilo do 4 skupínok a spoločne s vedúcimi animátormi zdolávali 5 súťažných

stanovíšť v kláštore s názvom Cesta sv. Pavla - každé stanovisko predstavovalo určitú časť jeho života. Počas súťaženia si rodičia a ostatní záujemcovia vypočuli prednášku o histórii Baziliky i kláštora z úst pátra Mirka, ktorý všetkých zaviedol aj do podzemných priestorov pod Národnou svätyňou. V spoločenskej sále kláštora vyčkali na príchod detí, ktorých posledným zábavným stanovišťom bolo pasovanie za odvážnych rytierov rádu sv. Pavla, ktoré previedol správca farnosti a provinciálny predstavený rehole pavlínov páter Martin Lehončák OSPPE. Na záver nasledovala voľná zábava pri erko tancoch, pripravených dobrotách a priateľských rozhovoroch.

Vrcholom osláv bolo pasovanie detí za rytierov Rádu Pavla I. pustovníka samotným provinciálnym predstaveným rehole

Všetkým organizátorom patrí za pripravenú akciu veľké poďakovanie.

Z príspevkov farníkov

Tentoraz sa s nami o zážitky zo svojich ciest podelila pani Margita Člunková:

Cestopis – Svätá Zem

(17. 5. 2017 – 24. 5. 2017)

V máji minulého roku som spolu s dvomi priateľkami navštívila Svätú Zem. Všetko, čo som si kedy predstavovala, čo som si myslela, že viem o tejto Zemi, prekonalala moja návšteva. Jednoducho bolo to neskutočné.

Prileteli sme lietadlom z Viedne do Tel Avivu o polnoci. Odtiaľ nás čakala cesta autobusom do Betlehema, kde sme boli ubytovaní. Betlehem leží na západnom brehu Jordánu pod palestínskou správou približne 10 km od Jeruzalemu, ale mne sa zdalo, že tie dve mestá sú si k sebe bližšie, len sú oddelené veľkým múrom, miestami až 6 metrov vysokou ohradou: hranicami medzi Izraelom a Palestínou. Názov Betlehem znamená Dom chleba - karavány si tu zaistovali zásoby chleba pred cestou do púšte. V období narodenia Ježiša Krista si ľudia robili domy tak, že do jaskyne vyhlbili diery, a kameň čo zostal, sa použil na stavbu domu. Dnes sa miesto narodenia nachádza pod oltárom Baziliky Božieho Narodenia. V jaskyni je na zemi 14-cípa strieborná hviezda. V chráme je nádherná mozaiková dlažba. Blízko Baziliky narodenia je Jaskyňa mlieka. Do jaskyne sa chodievajú modliť neplodné ženy. Potom sme prešli na Pole pastierov. Je to najstaršia bazilika a má tvar beduínskeho stanu. Cestou

z Betlehema sme z okna autobusu videli dnešné biedne obydľia pastierov v Judskej púšti a ich stáda oviec. 40 km od Jeruzalemu smerom na sever sa nachádza Mŕtve more. V súčasnosti more klesne ročne o jeden meter, čo je veľmi veľa. Po okrajoch mora sa vytvárajú oddelené lagúny a ťaží sa v nich soľ. Voda Mŕtveho mora obsahuje až 35% soli. Soľ a minerály udržia človeka na hladine na chrbte. Nesmie sa však otočiť na brucho. Voda je veľmi slaná a mastná. Má priaznivé účinky na celý nervový systém. Pri kraji sme našli oblasť, kde bolo bahno, ktorým sme sa potom natierali. Kto mal na tele ranky, tie ho štípali. Upozornili nás, že voda sa nesmie dostať do očí, oči treba vypláchnuť čistou vodou. Našťastie, bahno, ktoré nám uschlo na tele, sa dalo zľahka ošúchať z kože. Pri Mŕtvom mori sa nachádza 2000 rokov stará pevnosť Masada. Je to stolová hora, starý skalnatý masív. Cestu hore nám skrátila

lanovka. Bolo veľmi teplo a dobrá viditeľnosť. Vidieť Mŕtve more ako na dlani, pozorovať všetky odtiene modrej a tyrkysovej farby v pozadí Judskej púšte, bol ozaj zážitok. Na prehliadku Masady nikdy nezabudnem. Žili tam židia, ktorí odolávali takmer 3 roky Rimanom. Nakoniec volili smrť, než by sa podrobili cudzej nadvláde. Poslední z nich skočili z pevnosti dolu. Keď tam prišli nepriatelia, našli ich mŕtvych. Veľmi sme boli zvedaví, ako získavali vodu, pre život veľmi potrebnú. Vodu chytali veľmi zložitými kanálmi a cestičkami z celej oblasti. V pevnosti je urobená maketa, ako sa dažďová voda dostala až do miestností. Zvláštnosťou bolo podlahové kúrenie v miestnosti - pravdepodobne to bola kúpeľňa alebo sauna. Pri mori sa nachádzajú miesta, kde boli objavené Zvitky z Mŕtveho mora. Obsahujú ranné kópie hebrejskej biblie, astronomické dáta a spoločenské pravi-

dlá. Navštívili sme aj najstaršie mesto na svete Jericho. Je v Judskej púšti a vďaka výdatným prameňom vody v oáze. Jericho je známe vývozom datlí, ktoré sú zavlažované kvapôčkovou závlahou. Cestou sme prešli k biblickej rieke Jordán. Jordán stráca na sile, pretože ho využívajú na zavlažovanie. V rieke sa obnovujú krstné sľuby.

Navštívili sme aj mesto Haifa. Je to veľký námorný prístav. Stáli sme na vyhliadkovom mieste a kochali sme sa prekrásnym výhľadom na Stredozemné more a celé mesto. Nechcelo sa nám odtiaľ ísť. A to sme ešte nevideli Bahájske záhrady! Sú zapísané na zozname kultúrneho dedičstva UNESCO. Na samotnom vrchu terasovitých záhrad je svätyňa bahájskej viery BÁBA. Zo záhrady je sprístupnená len časť. Ako balzam na dušu pôsobí pohľad na krásne upravenú záhradu, dielo človeka, ktoré je vytvorené v púšti.

V Jeruzaleme sme navštívili Baziliku Božieho hrobu. Stojí na mieste, ktoré uctieva väčšina kresťanov. Je tam Golgota alebo Kalvária. Nachádza sa v Bazilike a ide sa tam po schodoch. Je to vlastne skala, v ktorej bol vytesaný otvor. Z pôvodného kostola sa zachovala iba rotunda. Časti kostola sú rozdelené medzi cirkvi. Svätý hrob bol rekonštruovaný a návštevu sme museli prečkať v rade postupne celé hodiny.

V strede Jeruzalemu sa nachádza Staré mesto. Doň sa dá vojsť cez osem brán. My sme vošli cez Leviu bránu. Jedna z brán, Zlatá brána, je zamurovaná a pod ňou je cintorín. Dominantou Jeruzalemu

je Chrámová Hora – je miestom, kde Abrahám obetoval svojho syna. Dnes je mešita tretím najposvätejším miestom moslimov. Západný múr alebo Múr nárekov je vlastne pozostatkom druhého Jeruzalemského chrámu, ktorý bol zničený. Múr je 18 metrov vysoký a je rozdelený na mužskú a ženskú časť. Pred múrom sa vytvárajú rady. Človek sa stihne len chvíľu zamyslieť, zasunúť lístoček s prosbou do priehlbinky v skale a ísť ďalej. Fotografovať sa môže len z jedného vzdialenejšieho miesta. Vo východnej časti mesta, kam sme sa dostali autobusom, sa nachádza Olivová hora. V záhrade sa nachádzajú staré olivovníky, ktoré nám robili kulisu na pekné foto. V Getsemanскеj záhrade sa nachádza františkánsky kostol - Chrám národov. Má toľko kopúl, koľko národov sa finančne podieľalo na jeho výstavbe.

Medzi Olivovou horou a starým Jeruzalemom sme prechádzali cez Kedronské údolie. Cesta bola namáhavá a dlhá, ale inak to v Jeruzaleme ani nejde. Údolie lemuje pás hrobiek. Jedna z nich je hrobka Dávidovho syna Absolóna. Bazilika Agónie má tmavý interiér. Na dlažbe pred oltárom je skala obkolesená trňovou korunou z tepaného železa. Nad oltárom je nádherná mozaika, ktorá znázorňuje Ježiša v agónii s anjelom, ktorý ho utešuje. Krížová cesta – Via Dolorosa je v súčasnosti 1,5 km úzka ulica, plná obchodov a ľudí. Je ešte veľa kostolov, ktoré sme navštívili, ako napr.: Kostol Pater Noster – Otče náš, tam je v 80 jazykoch sveta napísaná po stenách modlitba Otčenáš,

ďalej Kostol Dominus Flevit – na tom mieste Ježiš zaplakal nad Jeruzalemom. Z tohto kostola je najkrajší výhľad cez okno na Jeruzalem. Kostol Usnutia P. Márie sa nachádza v benediktínskom opátstve. Je postavený v neorománskom slohu. V suteréne je kruhová krypta, v jej strede je podstavec a na ňom P. Mária v životnej veľkosti v polohe zosnulých. Postava je z čerešňového dreva a tvár a ruky sú zo slonoviny. Bolo tam temno, ticho a zvláštne sviatočné.

Z okna nášho Betlehemskeho hotela bolo vidno celé mesto. Jedáleň mala veľké okná na všetky svetové strany. V pozadí Herodesova pevnosť, veľa mešít, veľa kostolov, minaretov.

S odstupom času hodnotím túto návštevu Svätej Zemi ako zážitok, ktorý človek zažije len raz v živote. Niečo čo má uložené hlboko v srdci. Bolo to krásne, poučné z historického i náboženského hľadiska.

Foto: archív autorky

Štatistika farnosti Šaštín-Stráže za rok 2017

Pokrstených v roku 2017 bolo 67 osôb. Žien: 33 a mužov: 34.

Cirkevno-právnu legitimitu malo 37 osôb. Až 30 pokrstených detí bolo zo sviatostne neusporiadaných zväzkov, čiže mimo sviatostného manželstva.

I. Sviatosti

1. Krst

Pokrstených v roku 2017 bolo 67 osôb.

Žien: 33 a mužov: 34.

Cirkevno-právnu legitimitu malo 37 osôb. Až 30 pokrstených detí bolo zo sviatostne neusporiadaných zväzkov, čiže mimo sviatostného manželstva.

2. Sviatosť Oltárna

K prvému svätému prijímaniu pristúpilo 47 osôb, 25 chlapcov a 22 dievčat. Z toho staršie vekom boli 4 osoby.

3. Birmovanie

Birmovku prijalo 13 dospelých ľudí, z toho 8 chlapcov a 5 žien. Z toho traja, jeden muž a dve ženy, prijali túto sviatosť spolu so sviatosťami krstu a eucharistie z rúk povereného kňaza.

4. Manželstvo

V roku 2017 bolo sviatostne uzavretých 25 manželstiev. Z toho: Obidve strany katolícke- 20 párov. Miešaných 5 párov: katolík s iným vierovyznaním 1 pár. S nepokrsteným 4 páry.

II. Sväteniny

1. Pohreby

V roku 2017 k Pánovi odišlo spolu 51 osôb. Z toho: 28 žien a 23 mužov. Zaoopatrených sviatosťami bolo 28 osôb. Nezaopatrených 23 osôb.

Zostavil: páter Martin Lehončák,
OSPPE - správca farnosti

POĎAKOVANIE

Ďakujeme vedeniu miestnej ZUŠ - pani riaditeľke Alene Kubovej a ďalším pedagógom i žiakom, ktorí oživilí krásnu starú tradíciu z farnosti a boli ochotní zahrať spomedzi veží Baziliky vianočné piesne a koledy pred polnočnou svätou omšou 25. decembra 2017.

Krstom sa stali Božími deťmi a členmi Cirkvi:

Alexandra Konečná	7.1.2018
Peter Rudolf Pavelka	7.1.2018
Michal Celláry	13.1.2018
Oliver Říha	13.1.2018
Stella Mária Javorková	28.1.2018
Adam Hlavenka	4.2.2018
Michal Beník	4.2.2018
Marian Vizváry	4.2.2018
Filip Vajči	18.2.2018
Marko Buček	18.2.2018
Radovan Richter	25.2.2018
Eliška Konečná	25.2.2018
Natália Cintulová	25.2.2018
Sofia Babindáková	11.3.2018
Oliver Hajdin	18.3.2018
Martin Martinkovič	18.3.2018
Nikolas Pavlovič	18.3.2018
Diana Pavlovičová	18.3.2018
Patrik Dostál	31.3.2018

(uvedené sú dátumy krstov)

Predišli nás do večnosti:

Roman Daniel	8.1.2018
Marta Buzayová	18.1.2018
Jozefa Menšíková	15.2.2018
Anton Baďura	7.3.2018
Pavel Gach	15.3.2018
Jozefa Danielová	22.3.2018
Anna Brunovská	23.3.2018
Ivana Vizváryová	27.3.2018

(uvedené sú dátumy pohrebov)

Sviatostné manželstvo uzavreli:

Sofia Deáková a Filip Násada 13.1. 2018

(uvedené sú dátumy sobášov)

Zostavil: páter Martin Lehončák,
OSPPE - správca farnosti

Výročia v našej farnosti:

22. januára 2018 oslávila svoje narodeniny sr. Lívia Škrabáková FMA - momentálne jediná rehoľná sestra z našej farnosti pôsobiaca ako predstavená komunity sestier saleziánok v Ban-skej Bystrici. Spoločne pre ňu vyprosujeme hoj-nosť Božích požehnaní a darov Ducha Svätého v rehoľnom živote. Nech jej duchovnú službu požehnáva naša Sedembolestná Panna Mária!

Boží hrob 2018

